Peagi tuli tall Pietsepsel Wimatse tõõ peraff nige
suremb mure pääle; sest kaff wõis ta omett
kahtetäistku äälega kella wõtta, kida ta
ärra käsu järgi torni pidi panema.
Oli ta ütte raaskse aega alla selle pääl
mõtlelnu, pääl lennas mede tookawaff
rumsest suur kull Pitre ette, ja küsis:
„Mu sõber, mis waewab sinu sõbat et
ta nõnda moretsjat!“ –
Oli mede wäike mies oma äda ära
rääkinu, ütel kull talle rõõmustawa
äälega: „Aga moretsja ilmaasjanda,
mea sõõ pos sehande kell om; nüüd ei ole
muud kui ütte minu selga, ja läänme.
Aga enne wõtka sie pum laast, lina
kera, ja wie tilk, mis ma sulle anna
ja pane neid oalega ilmsta ära, et tul
neid meile kie pääl wätte waja.“ –
Meda wäike Piter wõtt nie kalm asja ka
rõõmuga wastu, ja pani nenu ära kulli

õppuse järgi. Nu tule sõs nüüd ütte minu
ja läänme! – „Ütel kull.“ Ja mede wäike Piter
tegi ka kudas kästi. Nüüd tõuse kull lendu,
ja lennas ülmett ülles pikwe ala, ja sõs
ikki länna poole edesi; ta läits küll mutte
aga sellegi peraff tuli õõ kätte, – ja õõ
pimeduses läits kull mede wäikse Pietrega
ikki edesi; kuni teenu (arwata) poole
ööal, ütte suure ilmatu oone moodu
ehituse ette maha sõsk; nüüd ütel
kull mede wäikesele Pietrele: „Sõõ“ sina
sõa ootma, sõin selle ehituse sehen
om sie kell, mina lää sõa sõsi, ja
taa ta wälla, ja kui ma wälla
ole selle kellaga tulle sõs karga nii
mutte ilma sõna lausmada jälle
minu selga, sõs läänme jälle tunde
kiruusel edesi.“ Oli kull Pietert nõnda
õppenu, kätte ta selle suure ehituse
sõsi ära. Kige pääst läits ta (kull)